

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112235349
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8112235349.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcov: 1/ D. R. nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XX, XXX XX T., 2/ D. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX, XXX XX, 3/ O.. G. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XX, XXX XX, všetci právne zastúpení JUDr. Milanom Szöllössym, advokátom, so sídlom Mlynská 28, 040 01 Košice, proti žalovanému: KOOOPERATÍVA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, o náhradu škody z ublíženia na zdraví, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 10C/378/2012-258 zo dňa 04.09.2019 takto

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok súdu 1.inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku II o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a to vo výroku III.

M e n í rozsudok vo zvyšku napadnutej časti t.j. vo výroku I tak, že žalobu v tejto časti zamietla.

P r i z n á v a žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 50 % s tým, že o výške náhrady trov prvoinštančného i odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie:

I. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom v 1. až 3. rade úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.571,60 € od 23.5.2012 do zaplataenia a vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.886,40 € od 13.7.2014 do zaplataenia a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

III. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcom trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 427 ods. 1, § 444 a § 579 ods. 2, § 517 Občianskeho zákonníka, Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., ustanovením § 2 ods. 2, § 4 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, 2 a 4, § 7 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ustanovením § 4 ods. 2 písm. a/, § 11 ods. 6, 7, 8, § 15 ods. 1, 2 Zákona č. 381/2001 Z.z. o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že pôvodná žalobkyňa utrpela dňa 15.2.2011 poranenia s dobou liečenia minimálne 6 mesiacov pri dopravnej

nehode, ktorú spôsobil vodič sanitného motorového vozidla, v ktorom bola prevážaná. Voči vodičovi motorového vozidla bolo vznesené obvinenie za prečin ublíženia na zdraví. Prevádzkovateľ motorového vozidla bol v čase škodovej udalosti poistený u žalovaného. U právnej predchodkyne žalobcov bolo obodované sťaženie spoločenského uplatnenia posudkom zo dňa 13.4.2012 na celkovú sumu 730 bodov. Znalec pribratý v konaní stanovil celkový počet bodov za sťaženie spoločenského uplatnenia na sumu 850 bodov a v tejto súvislosti pôvodná žalobkyňa rozšírila svoj návrh na začatie konania tak, že žiadala priznať zaplatenie sumy 3.458,- Eur s poukazom na skutočnosť, že rozdiel bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia v porovnaní s lekárskeho posudkom, ktorý predložila, je 120 bodov vyšší, čo činí ďalších 1.886,40 Eur pri hodnote bodu 15,72 Eur za jeden bod. Keďže žalovaný závery znaleckého posudku nespochybnil, súd mal za to, že nárok poškodenej bol dôvodný v uplatnenej sume po rozšírení žaloby.

4. Následne dodal, že pri návrhu na zmenu žaloby právna predchodkyňa žalobcov nežiadala namiesto pôvodného práva na náhradu škody iné právo. Predmetom konania ostala stále náhrada škody a preto podaním žaloby spočívala premičacia doba, nakoľko si poškodenej uplatnila svoj nárok včas v rámci 2-ročnej subjektívnej premičacej doby, keďže ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia bolo možné po prvýkrát vykonať najneskôr do konca mesiaca marca 2012.

5. Napokon súd prvej inštancie uviedol, že podľa ust. § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka smrťou právnej predchodkyne žalobcov zanikol aj nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia, a preto ho už nie je možné priznať. Následne poukázal na závery odvolacieho súdu v uznesení zo dňa 16.04.2019, č.k. 5Co/54/2019-245, je však potrebné rozhodnúť o príslušenstve tejto pohľadávky, ktoré nezaničilo, a to o úrokoch z omeškania a trovách konania.

6. Právna predchodkyňa žalobcov si riadne uplatnila nárok u žalovaného listom zo dňa 26.04.2012, ku ktorému priložila lekárskeho posudok vypracovaný E.. D. T.. Na základe svojej vlastnej korekcie lekárskeho posudku, žalovaný dňa 22.05.2012 poskytol plnenie za 630 bodov vo výške 9.904,- Eur. Keďže žalovaný neplnil tak, ako bol rozsah preukázaný lekárskeho posudkom, právna predchodkyňa žalobcov podala žalobu na zvyšnú sumu vo výške 1.571,60 Eur, pričom úrok si úročila sadzbou vo výške 9 % p.a. od 23.05.2012, čiže odo dňa nasledujúceho po úhrade plnenia zo strany žalovaného. Súd prvej inštancie mal za to, že ak sa poisťovateľ nestotožnil s lekárskeho posudkom o výške bodového ohodnotenia, dostal sa do omeškania, ak mu poškodenej nijako nebránil preveriť správnosť bodového ohodnotenia napr. vypracovaním znaleckého posudku. Okrem toho sa nejedná pritom o situáciu, kedy by žalovaný nemohol dobrovoľne plniť nárok poškodenej, už pred podaním žaloby, t.j. že by mohol o jej nároku rozhodnúť iba súd na základe zákona. Súd prvej inštancie preto považoval za plne dôvodné, aby v takomto prípade žalovaný znášal dôsledky svojho omeškania s plnením náhrady. Po znaleckom dokazovaní vykonanom znalcom, E.. Q. Q., PhD., bol znalecký posudok doručený žalovanému dňa 04.04.2014, čiže deň doručenia znaleckého posudku je dňom skončenia šetrenia pre poisťovateľa. Právna predchodkyňa žalobcov vyzvala žalovaného písomným podaním z 11.04.2014 na úhradu čiastky vo výške 1.886,40 Eur (t.j. sumy rozdielu medzi bodovým hodnotením v znaleckom posudku a v lekárskeho posudku po vynásobení hodnotou bodu vo výške 15,72 Eur).

7. Výrok o úroku z omeškania odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s Nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. účinným do 31.01.2013 a po 01.02.2013.

8. Ku dňu 23.05.2012 bola základná úroková sadzba ECB vo výške 1,00 % a preto sadzba úrokov z omeškania činí 9 % p.a.. Ku dňu 13.07.2014 bola základná úroková sadzba ECB vo výške 0,25 % a preto sadzba úrokov z omeškania činí 5,25 % p.a.. Žalovaný bol povinný plniť prvého dňa po výzve žalobkyne, t.j. 12.04.2014, a preto sa nasledujúci deň, t.j. 13.04.2014, sa dostal žalovaný do omeškania. Keďže však žalobcovia poskytli lehotu na plnenie v trvaní troch mesiacov, súd prvej inštancie priznal úrok z omeškania od 13.07.2014 a v prevyšujúcej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol.

9. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, ktorých výška plnenia závisí od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe znaleckej činnosti. Vhodným riešením sa preto javí priznanie žalobcovi práva na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z dôvodne uplatnenej

sumy (nie zo sumy žalovanej). Úspech vo veci je potrebné skúmať čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Aj Ústavný súd SR v uznesení zo dňa 08.02.2017, I. ÚS 56/2017, v bode 21 uvádza, že ani nová právna úprava nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy. V danom prípade nárok poškodenej by bol dôvodný čo do istiny vo výške 3.458,- Eur a preto uvedená suma bude predstavovať aj základ pre výpočet trov, na ktoré majú žalobcovia nárok v plnom rozsahu.

10. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný, a to okrem výroku II., ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Teda podal odvolanie proti výrokom I. a III. Právne odôvodnil svoje odvolanie ustanovením § 365 písm. d/ a h/ Civilného sporového poriadku (ďalej CSP). Žalovaný má za to, že právnenému predchodcovi žalobcov ako ani žalobcom nevznikol nárok na úrok z omeškania. Má za to, že úroky z omeškania je potrebné posúdiť podľa Zákona o povinnom zmluvnom poistení, konkrétne podľa § 11 ods. 6, ktorý citoval. Zároveň poukázal na § 11 ods. 7, 8 Zákona o povinnom zmluvnom poistení a na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/151/2016 zo dňa 14.06.2016, z ktorého tiež citoval. Zároveň poukázal na to, že k rovnakému záveru dospel aj Krajský súd v Bratislave vo veci sp.zn. 6Co/838/2014, v ktorom uviedol, že žalovaná si splnila svoju zákonnú povinnosť a poskytla žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť plnenie. Keď si žalovaná povinnosť podľa § 11 ods. 6 písm. b/ Zákona č. 381/2001 Z.z. splnila, nebola povinná platiť poškodenému úroky z omeškania. Na podporu svojej argumentácie žalovaný poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27.02.2017 sp.zn. 8Co/321/2015, z ktorého tiež citoval. Krajský súd v Prešove uviedol: „Peňažná sankcia v podobe úrokov omeškania upravená v § 11 ods. 8 cit. zákona je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ v 3-mesačnej lehote a jej účelom je ochrana poškodeného v tom, aby poisťovňa pod následkom tejto peňažnej sankcie nezostala nečinná a aby bola nútená oznámiť najneskôr v lehote troch mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Sankcia v podobe úrokov z omeškania je tak viazaná výlučne na nesplnenie tejto povinnosti bez ohľadu na to, ako bolo v konečnom dôsledku o nároku poškodeného na poskytnutie poistného plnenia v sporovom konaní rozhodnuté; relevantné tak nie je, ako mala, resp. mohla inak poisťovňa poistnú udalosť vybaviť. Z uvedených skutkových zistení je podľa názoru odvolacieho súdu nepochybné, že povinnosť žalobcovi zaplatiť úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. nevznikla“. Proti rozsudku sp.zn. 8Co/321/2015 podal žalobca dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 22.11.2018 sp.zn. 3Cdo/145/2017 tak, že dovolanie žalobcu proti žalovanej poisťovni zamietol. V danom prípade dovolateľ v dovolaní podrobil kritike právne závery súdov konkrétnym spôsobom, síce nevymedzil právnu otázku, ktorá podľa neho v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, no z obsahu formulácie textu dovolania možno v danom prípade usúdiť, ktorú právne významnú otázku mal dovolateľ na mysli, a to aké sú dôsledky omeškania poisťovateľa s poskytnutím plnenia podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. Či je možné na toto omeškanie aplikovať ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. (bod 10 odôvodnenia). Dovolateľ za podstatu nesprávnosti právnych záverov odvolacieho súdu považuje to, že na posudzovaný prípad nesprávne aplikoval § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. a zároveň dospel k nesprávne záveru, že poškodený má nárok na úrok z omeškania iba v prípade uvedenom v tomto ustanovení (bod 15., odôvodnenia). Odvolací súd k uvedenému zaujal právny názor, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až dorúčením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaná by sa do omeškania mohla dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá jej bola uložená právoplatným rozhodnutím zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Na strane druhej peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania uvedená § 11 ods. 8 je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zákona č. 381/2001 Z.z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote troch mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. S uvedeným právnym názorom sa dovolací súd v plnom rozsahu stotožnil (bod 16 odôvodnenia). Najvyšší súd Slovenskej republiky mal za to, že ustanovenie § 11 zákona č. 381/2001 Z.z. sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca totiž z § 11 ods. 8 uvedeného zákona jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (Občiansky zákonník). Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 uvedeného zákona. Z dikcie tohto ustanovenia je zrejmé, že zákonodarca sa povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetreniu poistnej udalosti. Z obsahu spisu je zrejmé, že v posudzovanom prípade si

žalovaná splnila povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 Zákona č. 381/2001 Z.z. tým, že listom z 02.08.2013 (č.l. 76 spisu) poskytla žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poisťné plnenie, ktoré si žalobca od nej nárokoval v listoch z 12.06.2013 a 02.07.2013. Správnosť záveru poisťovateľa v samotnom vysvetlení, z akého dôvodu odmietol poskytnúť plnenie je pritom irelevantný, nakoľko v zmysle citovaného uznesenia je poisťovateľ povinný len poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému, čo v prejednávanej príhode žalovaná ako poisťovateľ v lehote 3 mesiacov aj splnila. To, že žalovaná neodôvodnila odmietnutie poisťného plnenia podľa predstáv žalobcu nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nespĺnila vôbec a následne prijať záver, že nesplnením tejto povinnosti sa dostala v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. do omeškania. Dovolací súd vzhľadom k vyššie uvedenému dospel k záveru, že žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnila a nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.

11. Právny predchodca žalobcu si uplatnil nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia u žalovaného na základe lekárskeho posudku E.. D. T. zo dňa 13.04.2012. Žalovaný ukončil šetrenie poisťnej udalosti dňa 21.05.2012 a dňa 22.05.2012 poskytol právnenému predchodcovi žalobcov plnenie na základe predloženého lekárskeho posudku v zmysle platnej právnej úpravy. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalovaný si svoju zákonnú povinnosť v zmysle § 11 ods. 6 Zákona o povinnom zmluvnom poistení splnil. Preto sa nemohol dostať do omeškania. Úrok z omeškania má charakter sankcie za to, že dlh nebol splnený riadne a včas (§ 559 Občianskeho zákonníka v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a je vlastne zmenou v obsahu záväzku. Keďže žalovaný si svoju povinnosť v zmysle § 11 ods. 6 písm. b/ Zákona o povinnom zmluvnom poistení splnil, nie je povinný poškodenému uhradiť úroky z omeškania (§ 11 ods. 7 Zákona o povinnom zmluvnom poistení a contrario), a to až do okamihu splatnosti poisťného plnenia, t.j. 15 dní odo dňa doručenia právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi ak z takéhoto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poisťného plnenia (§ 11 ods. 6 Zákona o povinnom zmluvnom poistení po spojke alebo). V opačnom prípade by sa žalobcovi priznal nárok na príslušenstvo pohľadávky, ktorý doposiaľ nevznikol. Zároveň žalovaný poukázal na to, že súd prvej inštancie sa s uvedenou argumentáciou žalovaného v rozsudku vôbec nevyšporiadal. Žalovaný namietal aj skutočnosť, že súd prvej inštancie nerozhodol o celom uplatnenom nároku, pretože absentuje výrok o tom, že konanie v časti zaplatenia istiny zastavuje. Taktiež žalovaný namietal nevykonateľnosť uvedeného rozsudku z dôvodu, že súd prvej inštancie rozhodol, že žalobcovia majú nárok na úrok z omeškania až do zaplatenia, avšak nie je uvedené zo zaplatenia čoho, keďže vzhľadom na osobitný nárok právneho predchodcu žalobcov, ktorý zanikol jeho smrťou už nedôjde k zaplateniu istiny. Žalovaný má za to, že ak by právnenému predchodcovi žalobcov vznikol nárok na úrok z omeškania, bolo by ho možné priznať najneskôr do dňa úmrtia právneho predchodcu žalobcov, t.j. do dňa 28.06.2017. Žalovaný namietal aj povinnosť nahradiť žalobcom trovy konania v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalobcovia neboli v spore plne úspešní. Súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Zároveň došlo k zastaveniu konania v časti istiny, ktoré nebolo zavinené žalovaným. Preto navrhli rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie v napadnutej časti alebo rozsudok zmeniť a vo veci rozhodnúť tak, že sa žaloba zamietla a žalobcovi sa nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

12. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia. Podané odvolanie považujú za nedôvodné. Podčiarkli, že zákon č. 437/2004 Z.z. nepozná inú právnu úpravu na preukázanie rozsahu práva na náhradu škody z titulu bolestného, z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia ako je lekársky posudok a znalecký posudok. To jednoznačne vyplýva z § 3 ods. 2, § 4 ods. 2, § 7 ods.6 zákona č. 437/2004 Z.z. Preto lekárske správy, odborné vyjadrenie vydané znaleckou organizáciou nie sú tým zákonným prostriedkom na preukázanie rozsahu práva na náhradu škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia v zmysle § 4 ods. 2, § 7 ods. 6 Zákona č. 437/2004 Z.z., ktoré sú praxou žalovaného pri poskytovaní plnenia. Navyše sťaženie spoločenského uplatnenia v odbornom vyjadrení znaleckej organizácie bez osobného vyšetrenia poškodeného alebo aj na základe lekárskeho posudku, je aj z medicínskeho hľadiska neprípustné a tým aj neobjektívne. Žalovaný poskytol plnenie dňa 22.05.2012, ale po korekcii bodového hodnotenia v lekárskom posudku, teda konal v rozpore s § 4 ods. 2, § 7 ods. 6 Zákona č. 437/2004 Z.z. Neplnil za 730 bodov, ale len za 630 bodov. Poskytol plnenie vo výške 9.904,- Eur pred podaním žaloby. Neplnenie žalovaným bolo v rozpore s § 4 ods.2, § 7 ods.6 zákona č. 437/2004 Z.z., ale aj v rozpore s § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. a ustanovením § 517 Občianskeho zákonníka. Žalovaný ako poisťovateľ je v danom prípade aj dlžníkom, a preto bol povinný veriteľovi,

teda pôvodnému žalobcovi, plniť riadne a včas. Žalovaný pokiaľ nesplní svoju peňažnú povinnosť voči poškodenému a neposkytne mu plnenie náhrady škody riadne a včas vzhľadom na ustanovenie § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dostáva sa do omeškania. V tejto súvislosti žalobcovia zdôraznili, že poisťovateľ sa s plnením tejto konkrétnej peňažnej povinnosti v prípade jej neplnenia riadne a včas dostane do omeškania bez ohľadu na to, či zašle alebo nezašle oznámenie v zmysle § 11 ods. 6 písm. e/, b/ zákona č. 381/2001 Z.z.

13. Žalobou zo dňa 26.10.2012 bola uplatnená škoda z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 1.571,60 Eur, teda 11.475,60 Eur - 9.904,- Eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 23.05.2012, teda nasledujúci deň od poskytnutia čiastočného plnenia až do zaplatenia. Vo veci bolo súdom nariadené znalecké dokazovanie. Súdny znalec E.. L. Q., H.. vypracoval dňa 10.03.2014 znalecký posudok. Sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotil celkovo na 850 bodov, t.j. o 120 bodov viac ako bolo hodnotenie v lekárskom posudku E.. T.. Znalecké dokazovanie bolo dôvodom rozšírenia žalobného návrhu pôvodnou žalobkyňou písomným podaním zo dňa 11.04.2014 o 1.886,40 Eur, teda 120 bodov x 15,72 Eur s 5,25 % ročným úrokom z omeškania od 12.07.2014. Znalecký posudok bol doručený 03.04.2014, čo je dňom skončenia šetrenia žalovaným podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. + 15 dní do zaplatenia. Po vykonaní znaleckého dokazovania predmetom žaloby bolo právo na náhradu škody titulom sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 3.458,- Eur s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.571,60 Eur od 23.05.2012 do zaplatenia, 5,25 % ročným úrokom zo sumy 1.886,40 Eur od 12.07.2014 do zaplatenia, trovy konania a právneho zastúpenia.

14. Žalovaný napriek tomu ako je uvedené vyššie porušil povinnosti vyplývajúce z § 11 ods. 6, 7 zákona č. 381/2001 Z.z. ako i § 517 Občianskeho zákonníka, ale právo na úrok z omeškania namietal. Neobstojí tvrdenie žalovaného, že mu nevznikla povinnosť uhradiť úrok z omeškania, keď skončil šetrenie poisťnej udalosti dňa 21.05.2012 a poskytol plnenie dňa 22.05.2012. Žalovaný síce poskytol plnenie pred podaním žaloby, ale poskytol len čiastočné plnenie. Neplnil v rozsahu hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia v lekárskom posudku, ktorým sa zákonným spôsobom preukazuje rozsah náhrady škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia. Plnil po korekcii hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia v lekárskom posudku, teda konal v rozpore so zákonom, t.j. v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 ako aj v rozpore s ustanovením § 7 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z.z. Neposkytol plnenie v zmysle znaleckého posudku vo výške 1.886,40 Eur, lebo nerešpektoval ustanovenie § 112 Občianskeho zákonníka. Poisťovateľ sa s plnením tejto konkrétnej peňažnej povinnosti v prípade jej neplnenia riadne a včas dostane do omeškania bez ohľadu na to, či zašle alebo nezašle oznámenie v zmysle § 11 ods. 6 písm. a/ a b/ zákona č. 381/2001 Z.z. S plnením povinnosti poisťovateľa skončiť prešetrenie poisťnej udalosti a zasať poškodenému oznámenie o plnení, respektíve o dôvodoch neplnenia, nezaniká povinnosť poisťovateľa poškodenému plniť náhradu škody, ktorá mu oprávnené patrí a túto náhradu plniť riadne a včas. Je nevyhnutné na dôsledky omeškania poisťovateľa s plnením jeho hlavnej právnej povinnosti plniť samotnú náhradu škody, aplikovať všeobecný právny predpis, ktorým je ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čo vyplýva aj z ustanovenia § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z., že ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa ods. 6 citovaného ustanovenia, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa § 517 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti terajší žalobcovia poukázali na právny názor vyslovený Krajským súdom v Bratislave v rozsudku sp.zn. 6Co/504/2013 zo dňa 04.11.2013, Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Co/2481/2009 zo dňa 24.08.2010, Krajského súdu v Prešove sp.zn. 12Co/21/2018 zo dňa 27.08.2019 a 20Co/158/2011 zo dňa 12.07.2012. Ak by sa prijal názor, na ktorý poukazuje žalovaný v odvolaní, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania mu vznikne až doručením právoplatného rozhodnutia, tak takýto právny názor zjavne odporuje spravodlivému usporiadaniu občianskoprávných vzťahov. Je taktiež v rozpore s princípom právnej istoty, nakoľko subjektu občianskoprávných vzťahov umožňuje konať protiprávne (odmietat' plniť legitímne nároky poškodeného, ktorý je povinný v zmysle právnych predpisov plniť v určitej lehote) bez akýchkoľvek právnych následkov to odporuje legitímnym očakávaniam, že subjekty občianskoprávných vzťahov budú konať v súlade s jednotlivými zákonnými ustanoveniami a pokiaľ nie, budú niesť za to zodpovedajúce právne následky.

15. Žalovaný v odvolaní popiera aj právo žalobcov na trovy konania, čo je tvrdením účelovým. Žaloba v celom rozsahu bola podaná dôvodne. Bola podaná na základe lekárskeho posudku, čo je listina so zákonom určeným obsahom, ktorý ohodnotil sťaženie spoločenského uplatnenia. Žalovaný nekonal v zmysle zákona č. 437/2004 Z.z. ako i v zmysle § 11 ods. 6, 7 zákona č. 381/2001 Z.z. a tak pôvodná žalobkyňa nemala inú možnosť ako podať žalobu na súd. V predmetnej právnej veci faktom je, že

škoda bola spôsobená, jej výška nasleduje. Hlavnou zásadou pri priznávaní náhrady trov konania je síce zásada úspechu v konaní, ale túto je potrebné posudzovať v širších súvislostiach tak, ako to uviedol vo svojom rozhodnutí aj Ústavný súd Českej republiky v rozhodnutí I.ÚS 2904/2016, podľa ktorého rozhodnutie o náhrade trov konania nemôže byť len mechanickým posudzovaním výsledku sporu bez komplexného zhodnotenia rozhodnutia v merite veci. Rozhodnutie o náhrade trov konania má byť zrejším a logickým ukončením celého súdneho sporu. V tejto súvislosti poukázal aj na právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp.zn. 12Co/21/2018 zo dňa 27.08.2019, z ktorého citoval.

16. Vyjadrenie žalobcov bolo zaslané na vyjadrenie žalovanému. Ďalšie listiny do spisu pripojené neboli.

17. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p. v napadnutej časti, t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 16.03.2021 a zistil, že odvolanie žalovaného v napadnutej časti, t.j. čo do výroku III. nie je dôvodné a čo do výroku I. dôvodné je.

18. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 C.s.p. zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný aj dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje podľa ustanovenia § 380 ods. 2 C.s.p. oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

20. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ C.s.p. Za inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p. sa považuje procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovanie manuďukačnej povinnosti súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím), pričom jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, nie zmätočnosť súdneho rozhodnutia. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie vo vzťahu k výroku III. o povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % v rozsahu potrebnom na rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie v tejto časti (výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie).

21. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka je opodstatnená iba vo vzťahu k výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, nie je opodstatnená

vo vzťahu k výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré v napadnutej časti uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcom trovy konania v rozsahu 100 %.

22. Odvolací súd poukazuje na svoje rozhodnutie č.k. 5Co/54/2019-245 zo dňa 16.04.2019, v ktorom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3ECdo/278/2013 zo dňa 06.03.2014, z ktorého síce vyplýva, že smrťou poškodeného zaniká jeho právo na bolesť a na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu, v ktorom nebolo za života poškodeného uspokojené, nezaniká ale právo na zaplatenie sumy prisúdenej poškodenému ako náhrady trov konania, v ktorom sa domohol náhrady za vytrpenú bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. V odôvodnení tohto rozhodnutia Najvyšší súd Slovenskej republiky poukázal na definíciu pohľadávky s tým, že vychádzajúc z ust. § 488 Občianskeho zákonníka pod pohľadávkou treba rozumieť subjektívne právo veriteľa voči dlžníkovi na určité plnenie. Príslušenstvom pohľadávky sú podľa ust. § 121 ods.3 Občianskeho zákonníka úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú sankciou za neplnenie povinnosti dlžníka splniť peňažný dlh riadne a včas. Za náklady spojené s uplatnením pohľadávky sa v súdnej praxi a tiež v právnej teórii považujú aj trovy súdneho konania, pokiaľ boli priznané súdnym rozhodnutím. Podľa názoru odvolacieho súdu nedochádza smrťou poškodeného k zániku práva na zaplatenie sumy prisúdenej poškodenému ako náhrada trov konania. Právo v rozsahu, v ktorom nezaniklo prechádza na právnych nástupcov. Tak je to i čo do úroku z omeškania. Niet dôvodu nevzťahovať názor vyslovený vo vzťahu k trovám konania aj na ďalší druh príslušenstva pohľadávky, ktorým je úrok z omeškania. Právni nástupcovia pôvodného poškodeného sa podľa názoru odvolacieho súdu môžu domáhať istých nárokov v súdnom konaní, aj po smrti žalobcu. To platí tak pre trovy konania, ako aj pre úrok z omeškania.

23. Z výsledkov vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že právna predchodkyňa žalobcov si riadne uplatnila nárok u žalovaného listom zo dňa 26.04.2012, ku ktorému priložila lekársky posudok vypracovaný E.. D. T.. Na základe svoje vlastnej korekcie lekárskeho posudku, žalovaný dňa 22.05.2012 poskytol plnenie za 630 bodov vo výške 9.904,- Eur. Keďže žalovaný neplnil tak, ako bol rozsah preukázaný lekárskeho posudkom, právna predchodkyňa žalobcov podala žalobu na zvyšnú sumu vo výške 1.571,60 Eur, pričom nárok si určila sadzbou vo výške 9 % p.a. od 23.05.2012, čiže odo dňa nasledujúceho po úhrade plnenia zo strany žalovaného.

24. Otázka nároku poškodeného na úroky z omeškania nie je nateraz jednotná. Odvolací súd pripomína všeobecne platnú zásahu o prednosti špeciálnej právnej úpravy pred všeobecnou. V danom prípade špeciálnou právnou úpravou je zákon o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej ZoPZP).

25. Podľa ust. § 11 ods. 6 zákona ZoPZP, poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

26. Podľa ust. § 11 ods. 7 ZoPZP, poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

27. Podľa ust. § 11 ods. 8 ZoPZP, ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

28. Odvolací súd sa nestotožňuje s právnym posúdením vo vzťahu k uplatnenému úroku z omeškania, tak ako to urobil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie pri posudzovaní nároku žalobcov na zaplatenie úroku z omeškania postupoval nesprávne, keď žalobe v tejto časti vyhovel (výrok I.rozsudku). Nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobcov, že pokiaľ žalovaný odmietol poskytnúť plnenie v pôvodne žalobkyňou požadovanej výške, porušil tým povinnosť podľa ust. § 11 ods.6 a ods.7 ZoPZP, a teda sa vystavil omeškaniu s plnením svojej zákonnej povinnosti.

29. Možno prisvedčiť žalovanému, že z obsahu spisu je zrejmé, že v posudzovanom prípade si žalovaná splnila povinnosť v zmysle ust. § 11 ods.3 ZoPZP tým, že listom zo dňa 02.08.2013 (č.l. 76 spisu) poskytla pôvodnej žalobkyni písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poistné plnenie, ktoré si pôvodná žalobkyňa od nej nárokovala v listoch zo dňa 12.06.2013 a 02.07.2013. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, že správnosť záveru poisťovateľa v samotnom vysvetlení z akého dôvodu odmietol poskytnúť plnenie je právne irelevantná. V zmysle citovaného ustanovenia je poisťovateľ povinný len poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému, čo v prejednávacom prípade žalovaný ako poisťovateľ v lehote 3 mesiacov aj splnil. Preto žalovanému nevznikla povinnosť zaplatiť úroky z omeškania v zmysle ust. § 11 ods.8 zákona ZoPZP a jeho povinnosť plniť vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia o výške náhrady škody, pričom do omeškania by sa žalovaný mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti uloženej mu právoplatným rozhodnutím zaplatiť právnej predchodkyňi žalobcov výšku priznanej náhrady škody.

30. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že peňažná sankcia v podobe úrokov omeškania upravená v § 11 ods. 8 cit. zákona je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ v 3-mesačnej lehote a jej účelom je ochrana poškodeného v tom, aby poisťovňa pod následkom tejto peňažnej sankcie nezostala nečinná a aby bola nútená oznámiť najneskôr v lehote troch mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Sankcia v podobe úrokov z omeškania je tak viazaná výlučne na nesplnenie tejto povinnosti bez ohľadu na to, ako bolo v konečnom dôsledku o nároku poškodeného na poskytnutie poistného plnenia v sporovom konaní rozhodnuté; relevantné tak nie je, ako mala, resp. mohla inak poisťovňa poistnú udalosť vybaviť. Z uvedených skutkových zistení je podľa názoru odvolacieho súdu nepochybné, že povinnosť žalobcovi zaplatiť úroky z omeškania podľa 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z nevznikla. Na základe vyššie uvedeného nepovažuje odvolací súd výrok rozsudku súdu prvej inštancie I., ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom v 1.až 3.rade úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.571,60 Eur od 23.05.2012 do zaplatenia a vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.886,40 Eur od 13.07.2014 do zaplatenia a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku za vecne správny.

31. Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 388 C.s.p. zmenil rozsudok vo zvyšku napadnutej časti, t.j. vo výroku I. tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

32. Súd prvej inštancie správne rozhodol čo do výroku o trovách konania (III.). Správne tento výrok právne v zmysle ust. § 255 ods.1 v spojení s ust. § 262 ods.1 C.s.p. posúdil, správne aj vysvetlil, že vhodným riešením sa javí priznanie žalobcom práva na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z dôvodne uplatnenej sumy, nie zo sumy žalovanej. Správne poukázal i na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 56/2017 zo dňa 08.02.2017, bod 21., s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje. V danom prípade nárok poškodenej by bol dôvodný čo do istiny vo výške 3.458,- Eur, a preto uvedená suma bude skutočne predstavovať aj základ pre výpočet trov, na ktoré majú žalobcovia ako právni nástupcovia pôvodnej žalobkyne nárok v plnom rozsahu.

33. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a to vo výroku III. podľa ust. § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správny.

34. K odvolacej námietke žalovaného, že konanie v časti o zaplatenie istiny nebolo zastavené odvolací súd uvádza, že toto tvrdenie žalovaného sa nezakladá na pravde. Uznesením sp.zn. 10C/378/2012-217 zo dňa 28.01.2019 súd prvej inštancie I. konanie zastavil. Po odvolaní právnych nástupcov pôvodnej žalobkyne odvolací súd uznesením sp.zn. 5Co/54/2019-245 zo dňa 16.04.2019 zrušil uznesenie v napadnutej časti, t.j. vo výroku o zastavení konania o príslušenstve pohľadávky a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že odvolaním bol napadnutý iba

výrok v časti týkajúcej sa príslušenstva pohľadávky a náhrady trov konania. Vo zvyšku uznesenie napadnuté nebolo, teda v tejto časti nadobudlo právoplatnosť. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že právoplatnosť uznesenia v tejto časti nie je vyznačená v spise. Bude úlohou súdu prvej inštancie uvedené administratívne vyznačiť na č.l. 217 spisu.

35. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Ďalšia argumentácia žalovaného nie je spôsobilá privodiť úspech ním podanému odvolaniu. Preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

36. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 2 C.s.p. v spojení s ust. § 396 ods. 1 C.s.p. a podľa ust. § 257 C.s.p. V odvolacom konaní boli úspešní žalobcovia čo do výroku III., keď súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade nárok poškodenej, teda pôvodnej žalobkyne by bol dôvodný čo do istiny vo výške 3.458,- Eur, a preto uvedená suma bude predstavovať aj základ pre výpočet trov, na ktoré majú žalobcovia nárok v plnom rozsahu (vo vzťahu k žalovanému). Žalovaný bol zase úspešný vo výroku I. v odvolacom konaní, keď odvolací súd zmenil rozsudok v tejto časti a žalobu zamietol. Ide o povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcom v 1. až 3. rade úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.571,60 Eur od 23.05.2012 a vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.886,40 Eur od 13.07.2014 do zaplatenia. Tak ako odvolací súd konštatoval vyššie, otázka nároku poškodeného na úroky z omeškania nie je nateraz jednotná. Tak ako to vyplýva z tvrdenia strán sporu a tak ako to bolo dokumentované stranami sporu existujú v tejto veci rôzne rozhodnutia. Preto považoval odvolací súd za dôvodné, správne a spravodlivé aplikovať aj ust. § 257 C.s.p. a priznať žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 50 %. Pretože to súd prvej inštancie vo výroku III. svojho rozhodnutia neuviedol, odvolací súd konštatuje, že o výške náhrady trov prvoinštančného i odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným v zmysle ust. § 262 ods. 2 C.s.p. Odvolací súd uvedené z dôvodu hospodárnosti doplnil v zmysle ust. § 225 C.s.p.

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.